

Arrest

**nr. 51 573 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 augustus 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DHAENE, die *loco* advocaat C. VERSCHUERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker vraagt op 15 mei 2009 een visum gezinshereniging (type D) aan, in functie van zijn echtgenote mevrouw O.G., van Belgische nationaliteit. Dit wordt hem op 20 mei 2009 toegekend.

Op 12 november 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 16 juni 2010 wordt een negatief samenwoonstverslag opgesteld.

Op 10 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 september 2010. Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het verslag samenwoning dd 16.06.2010, opgesteld door de politie van Zele, blijkt dat de echtgenote van betrokkene niet aan te treffen is. Betrokkene verklaart dat zijn echtgenote in Brussel verblijft.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 02.02.2010 op een ander adres dan het gezamenlijk ingeschreven staat terwijl zijn echtgenote nog steeds op dat gezamenlijke adres ingeschreven staat.

Uit deze feiten blijkt dat er noch een gezamenlijke vestiging noch een gezinscel bestaat. Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de rechten van verdediging.

In een eerste onderdeel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van deze wet schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn of met andere woorden pertinent zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

De motivatie in de bestreden beslissing is evenwel niet afdoende.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat hij zich op een ander adres liet inschrijven. Er ligt zelfs geen samenwoningverslag voor en men heeft dus geen feitelijke vaststellingen gedaan. Hierdoor kan niet zomaar tot de beëindiging van de samenleving worden besloten te meer nu er geen sprake is van echtscheiding. De zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging zijn door verweerder ernstig geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren. Een beslissing, met dermate grote gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat de echtgenoten niet op hetzelfde adres zijn ingeschreven, kan geen afdoende gemotiveerde beslissing uitmaken en is zelfs onrechtmatig/onwettig. Er is in elk geval sprake van een manifeste beoordelingsfout door verweerder. Verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen hieromtrent. De beëindiging van de samenwoning moet feitelijk worden onderzocht. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, geen feitelijke vaststellingen aangaande werkelijke samenwoning werden verricht en verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord. De motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting werd door verweerder ernstig geschonden.

Verweerder heeft derhalve onterecht een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoeker.”

2.2. Het wordt niet betwist dat verzoeker een verblijfsrecht verwierf op grond van zijn huwelijk met mevrouw G.O. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

Uit het voorgaande blijkt dat de beëindiging van het verblijf van een familielid van een burger van de Unie in het kader van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is in de gevallen opgesomd in § 1 van voornoemde bepaling. De punten 1° tot 3° en 5° betreffen allen situaties die *in casu* niet voorliggen. Punt 4° omvat drie situaties: de ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk, de beëindiging van het geregistreerd partnerschap en het niet meer voorhanden zijn van een gezamenlijke vestiging. In voorliggend geval betreft het een huwelijk en geen geregistreerd partnerschap, zodat de tweede situatie *in casu* niet relevant is.

De bestreden beslissing motiveert het volgende:

“Artikel 42^{quater}, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten. Uit het verslag samenwoning dd 16.06.2010, opgesteld door de politie van Zele, blijkt dat de echtgenote van betrokkene niet aan te treffen is. Betrokkene verklaart dat zijn echtgenote in Brussel verblijft. De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 02.02.2010 op een ander adres dan het gezamenlijk ingeschreven staat terwijl zijn echtgenote nog steeds op dat gezamenlijke adres ingeschreven staat. Uit deze feiten blijkt dat er noch een gezamenlijke vestiging noch een gezinscel bestaat. Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

Hieruit blijkt duidelijk dat de verweerder het verblijf heeft beëindigd, omwille van de derde reden, met name dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en niet omwille van het feit dat het huwelijk werd ontbonden of nietig verklaard. Verzoekers argument dat er geen sprake is van een echtscheiding, weerlegt de motieven van de bestreden beslissing niet.

Verweerder heeft geconcludeerd dat er geen gezamenlijke vestiging en geen gezinscel meer is en dat om deze reden het verblijf wordt ingetrokken. Verweerder heeft zich hierbij gebaseerd op drie elementen. Verweerder baseert zich ten eerste op het samenwoningverslag van 16 juni 2010, waarbij wordt vastgesteld dat verzoekers echtgenote niet kan worden aangetroffen, ten tweede op de verklaringen van verzoeker dat zijn echtgenote in Brussel verblijft en ten derde op de gegevens van het rijksregister.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder een eerste samenwoningstcontrole liet uitvoeren op het adres in Brussel. Uit het samenwoningstverslag van 21 maart 2010 van de politie te Brussel blijkt dat werd vastgesteld dat de echtgenote van verzoeker alleen op dit adres woont, dat zij sinds 1 februari 2010

gescheiden leeft van verzoeker en dat verzoeker zich op 2 februari 2010 liet inschrijven op een adres in Zele. Verweerder liet vervolgens een samenwoningstcontrole uitvoeren op het opgegeven adres te Zele. Uit het samenwoningstverslag van 16 juni 2010 opgesteld door de politie te Zele, waar de bestreden

beslissing ook expliciet naar verwijst, blijkt dat enkel verzoeker en zijn schoonvader konden worden aangetroffen. Verzoeker verklaarde dat zijn echtgenote niet kon worden aangetroffen omdat zij in Brussel woont, waarbij verzoeker ook haar adres heeft opgegeven. Deze verklaring wordt ook bevestigd door vrienden.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat verweerder onzorgvuldig te werk is gegaan nu er geen feitelijke vaststellingen zouden zijn gedaan. Het administratief dossier toont aan dat verweerder wel degelijk een uitvoerig onderzoek heeft verricht waarbij feitelijke vaststellingen gedaan werden zowel op de woonplaats van verzoeker als op de woonplaats van verzoekers echtgenote. Hierbij werden de verklaringen van zowel verzoeker als zijn echtgenote als van vrienden vermeld.

Waar verzoeker meent dat verweerder zich onvoldoende informeerde en minstens verzoeker had moeten horen, wijst de Raad erop dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker tijdens de samenwoningcontrole de mogelijkheid heeft gekregen zijn situatie toe te lichten en zijn versie van de feiten weer te geven. De bestreden beslissing toont ook duidelijk aan dat verweerder zich in hoofdzaak heeft gebaseerd op het samenwoningverslag van 16 juni 2010, met name de controle op de woonplaats van verzoeker en op de verklaringen die verzoeker hierbij heeft afgelegd. Verweerders zorgvuldig gevoerd onderzoek blijkt tevens uit het feit dat hij de verklaringen en de vaststellingen heeft getoetst aan de gegevens van het Rijksregister. Verweerder heeft hierbij vastgesteld dat zowel met betrekking tot de feitelijke vaststellingen, als met betrekking tot de verklaringen en de gegevens uit het rijksregister telkens dezelfde informatie naar voor komt, met name dat verzoeker en zijn echtgenote niet meer samenwonen op hetzelfde adres en geen gezinscel meer onderhouden. Verzoeker betwist deze vaststellingen ook niet. Hij geeft in zijn feiten uiteenzetting zelf aan dat de verstandhouding na zes maanden samenwoning ernstig verstoord raakte en dat hij binnenkort om dringende en voorlopige maatregelen zal verzoeken bij de vrederechter teneinde zijn huwelijk nog een kans te geven. Verzoeker ontkent dus geenszins dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing geen sprake is van samenwoning of een gezinscel.

Verweerder beschikt op grond van de verkregen gegevens via de samenwoningcontrole, de verklaringen van verzoeker en het rijksregister over voldoende gegevens om met kennis van zaken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 8 september 2005, nr. 148.666; RvS 11 januari 2006, nr. 153.505).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit bovenstaande bespreking blijkt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat

verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat het verblijf

van verzoeker wordt beëindigd omdat er noch een gezamenlijke vestiging, noch een gezinscel bestaat tussen de echtgenoten. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

2.3. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Verzoeker zet dit onderdeel als volgt uiteen:

*“Verzoeker heeft een nauwe band heeft met België en volgt op heden een inburgeringscursus.(stuk 4)
De aan verzoeker betekende beslissing is een verregaande ingreep op zijn recht op privé- en gezinsleven en maakt derhalve een schending uit van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.*

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel 3.

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet de te nemen maatregel getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Telkens moeten de belangen worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat de betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken is. De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, is in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel, daar ze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, meerbepaald zijn verblijf en zijn inburgering in België, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.”

2.4. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Dienaangaande kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste onderdeel waarbij werd vastgesteld dat verweerder op zorgvuldige en redelijke wijze concludeerde dat hoewel verzoeker gehuwd is met zijn echtgenote er geen sprake is van samenwoning of van een effectief beleefde

gezinssituatie. Uit bovenstaande definitie blijkt dat ook in het kader van artikel 8 van het EVRM een huwelijk op zich niet volstaat, maar dat er een effectief beleefde gezinssituatie moet zijn. Verzoeker geeft zelf aan dat er geen gemeenschappelijke kinderen zijn en dat de verstandhouding met zijn echtgenote na zes maanden samenwoont in België ernstig verstoord geraakte. Verzoeker toont dan ook niet aan welk gezinsleven dient te worden beschermd.

Aangaande de vermeende schending van het privéleven stelt de Raad vast dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Verzoeker wijst er terecht op dat hierbij dient te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn privéleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. Verzoeker wijst erop dat hij een wettelijk verblijf heeft, geïntegreerd is in België en dat de bestreden beslissing moet worden afgewogen ten opzichte van zijn rechten in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Voor wat de belangenafweging betreft, wijst de Raad op de bespreking van het eerste onderdeel van het middel waarbij werd vastgesteld dat verweerder op zorgvuldige – en redelijke wijze heeft beslist een einde te stellen aan verzoekers verblijf, gezien er geen gezamenlijke vestiging meer is met zijn echtgenote in functie van wie hij zijn verblijfsrecht had verkregen. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, wanneer hij aantoonbaar op een andere grond aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht in België. Hieruit vloeit voort dat het vervullen van de nodige formaliteiten in het buitenland geen inmenging of aantasting in het privé- of familieleven van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Waar verzoeker van mening is dat sociale relaties wel degelijk vallen onder artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat verzoeker een wettig verblijf had en goed geïntegreerd is in België, niet valt onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). De bestreden beslissing houdt geen onrechtmatige inmenging in het privéleven van verzoeker in.

Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending van het recht op gezins- of privéleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN